

บทที่ 2

วิธีดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งของภาครัฐบาลและภาคเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 667 คน โดยแบ่งออกเป็นมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลจำนวน 3 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยของภาคเอกชน จำนวน 6 แห่งคือ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อให้มีการกระจายของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งของภาครัฐบาลและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชนตามสัดส่วน โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดขอบเขตของกลุ่มตัวอย่าง คือ มหาวิทยาลัยที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็นมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชน ดังต่อไปนี้

- มหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลจำนวน 7 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยมหิดล

(http://www.server.tiac.or.th/tiacweb/library_university.html)

- มหาวิทยาลัยของภาคเอกชนจำนวน 11 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร

(<http://www.Ethaihai.com/search/1/3/83/111/index.html>)

2. แบ่งสัดส่วนของจำนวนมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลต่อจำนวนมหาวิทยาลัยของภาคเอกชนได้เป็นสัดส่วน 1:2 จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยให้เป็นมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลจำนวน 3 แห่งและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชนจำนวน 6 แห่ง

3. สุ่มรายชื่อมหาวิทยาลัยโดยใช้วิธีการจับสลาก จากวิธีการดังกล่าวได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้จำนวน 9 มหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น มหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลจำนวน 3 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยของภาคเอกชนจำนวน 6 แห่งคือ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

4. ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาทุกคนะของมหาวิทยาลัยที่สุ่มได้ คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวนมหาวิทยาลัยละ 120 คน รวมทั้งสิ้น 1,080 คน

ตาราง 2.1 แสดงจำนวนการสุ่มแจกแบบสอบถามกับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ลังกัฒบวงมหาวิทยาลัย จำแนกตามมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย	จำนวนแบบสอบถาม					
	ฉบับที่สมบูรณ์		ฉบับไม่สมบูรณ์		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	99	82.50	21	17.50	120	100
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	76	63.33	44	36.67	120	100
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	60	50	60	50	120	100
มหาวิทยาลัยสยาม	68	56.67	52	43.33	120	100
มหาวิทยาลัยเกริก	65	54.17	55	45.83	120	100
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	71	59.17	49	40.83	120	100
มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น	87	72.50	33	27.50	120	100
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	62	51.67	58	48.33	120	100
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	79	65.83	41	34.17	120	100
รวมทั้งสิ้น	667	61.76	413	38.24	1080	100

ตาราง 2.2 แสดงจำนวนการสุ่มแจกแบบสอบถามกับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ลังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย	จำนวนแบบสอบถาม					
	ฉบับที่สมบูรณ์		ฉบับไม่สมบูรณ์		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มหาวิทยาลัยของภาครัฐบาล	235	65.28	125	34.72	360	100
มหาวิทยาลัยของภาคเอกชน	432	60.00	288	40.00	720	100
รวมทั้งสิ้น	667	61.76	413	38.24	1080	100

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ส่วนที่ 2 แบบวัดเชาวน์อารมณ์

ส่วนที่ 3 มาตรการการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind

ส่วนที่ 4 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

ส่วนที่ 5 แบบวัดความเครียด

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามวัดการเผชิญปัญหา

แบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นที่ศึกษา ชื่อมหาวิทยาลัย ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม เป็นแบบสอบถามแบบกำหนดคำตอบให้ (Check list) และให้ตอบแบบเสรี (Open end) มีทั้งสิ้น 4 ข้อ (ดูในภาคผนวก ก)

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบวัดเชาวน์อารมณ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดเชาวน์อารมณ์ The 33- Item Emotional Intelligence Scale ของ Schutte และคณะ (1998) ซึ่ง Schutte ได้สร้างข้อกระทงตามโครงสร้างทฤษฎีของ Mayer & Salovey (1990) โดยแบ่งรูปแบบของเชาวน์อารมณ์เป็น 3 รูปแบบ คือ

1. การรู้จักอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น (Appraisal and Express of Emotion) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นได้ ถูกต้องและตรงตามความเป็นจริง

2. การบริหารจัดการกับอารมณ์ของตน (Regulation of Emotion) เป็นความสามารถที่จะจัดการกับอารมณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม โดยสามารถควบคุมอารมณ์และสามารถจัดการกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

3. การใช้อารมณ์ให้เป็นประโยชน์ (Utilization of Emotion) เป็นความสามารถควบคุมความต้องการได้อย่างเหมาะสม สามารถนำอารมณ์และความรู้สึกของตนเองมาสร้างพลังในการกระทำสิ่งต่างๆได้อย่างสร้างสรรค์และเป็นพลังในการให้กำลังใจตนเอง

ลักษณะมาตรวัด

แบบวัดเขาวงกตอารมณ์ เป็นแบบประเมินค่าลิเคิร์ต (Likert Scale) มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอกๆกัน เห็นด้วยและเห็นด้วยมากที่สุด ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 33 ข้อ โดยแบ่งเป็นแต่ละองค์ประกอบของเขาวงกตอารมณ์ ดังนี้

การรู้จักอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น (Emotional Awareness) จำนวน 13 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 5, 8, 9, 11, 15, 18, 22, 25, 26, 29, 32, 33

การบริหารจัดการกับอารมณ์ของตน (Regulation of Emotion) จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 10, 12, 13, 14, 16, 19, 21, 24, 30

ขั้นใช้อารมณ์ให้เป็นประโยชน์ (Utilization of Emotion) จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 6, 7, 17, 20, 23, 27, 28, 31

วิธีตอบแบบวัด

ให้ผู้ตอบแบบวัดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วตัดสินใจว่าเป็นจริงกับผู้ตอบมากน้อยเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคำตอบที่เลือก

หากเห็นด้วยมากที่สุดสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 5
หากเห็นด้วยสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 4
หากเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกๆกันสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 3
หากไม่เห็นด้วยสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 2
หากไม่เห็นด้วยมากที่สุดสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 1

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบในกระถงของแบบวัดชุดนี้ คือ 1 ถึง 5 ดังนี้

การกระทำหรือทำที่	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกๆกัน	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด
1. ฉันควบคุมอารมณ์ได้	5	4	3	2	1

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่าผู้ตอบเห็นว่าข้อความทางด้านซ้ายมือ "ส่วนมากจริง" กับการกระทำของตนเอง จะได้ 4 คะแนน

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า

การกระทำหรือทำที่	คะแนน (ข้อความทางบวก)	คะแนน (ข้อความทางลบ)
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วย	4	2
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกๆกัน	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	1	5

ข้อกระถงที่เป็นข้อความทางบวก มี 30 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 29, 30, 31, 32

ข้อกระถงที่เป็นข้อความทางลบ มี 3 ข้อ คือ ข้อที่ 5, 28, 33

รวมคะแนนจากข้อกระถงทั้ง 33 ข้อเป็นคะแนนเขาวงกตอารมณ์ มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 33 ถึง 165 คะแนน

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

Schutte และคณะ ได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือ มีขั้นตอนดังนี้

1. Schutte และคณะ ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเขาวงกตอารมณ์ เช่น Mayer and Salovey(1990), Bernet(1996), Salovey and Mayer(1990), Cooper and Sawaf(1997) และได้เลือกใช้แนวคิดของ Mayer and Salovey(1990) คือ การรู้จักอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น (Emotional Awareness) การบริหารจัดการกับอารมณ์ของตน (Regulation of Emotion) และการใช้อารมณ์ให้เป็นประโยชน์ (Utilization of Emotion)

2. คณะผู้วิจัย(จากข้อ 1)ได้สร้างข้อกระทงของเขาวน้อารมณให้สอดคล้องกับแนวคิดของ Mayer & Salovey (1990) ซึ่งได้ข้อกระทง 62 ข้อ

3. คณะผู้วิจัยนำข้อกระทงไปทดสอบค่าความตรงตามโครงสร้างทฤษฎีกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในนครหลวงทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 346 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขจนได้ข้อกระทง 33 ข้อ

4. คณะผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องภายในโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ได้ค่าความสอดคล้องภายใน 0.90

5. คณะผู้วิจัยทดสอบค่าความเที่ยง โดยใช้วิธีทดสอบซ้ำกับนักศึกษาทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 28 คน โดยทิ้งระยะห่าง 2 สัปดาห์ ได้ค่าความเที่ยง 0.78
กันตวรรณ มีสมสาร(2544) ได้พัฒนาเครื่องมือดังนี้

1. กันตวรรณ มีสมสาร(2544) ได้ขอลิขสิทธิ์และแปลแบบวัดเขาวน้อารมณของ Schutte และคณะ(1998) พร้อมทั้งพิจารณาความเหมาะสมตามวัฒนธรรมไทย และนำข้อคำถามที่แปลจำนวน 33 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบภาษาและพิจารณาความเหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรมไทย พร้อมทั้งแก้ไขในขั้นต้น

2. ปรับภาษาของข้อคำถามให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 และนำไปทดลองใช้กับเด็กแล้วนำมาปรับปรุงภาษาเพิ่มเติม

3. นำแบบวัดที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ดร.จิ้น แบรี ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษและคำศัพท์เฉพาะทางด้านจิตวิทยาตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาโดยการแปลข้อคำถามกลับเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยตรวจสอบกับต้นฉบับภาษาอังกฤษและปรับแก้ไขให้มีข้อความเหมือนต้นฉบับ

4. ดำเนินการทดลองใช้แบบวัดเขาวน้อารมณที่มีข้อกระทงจำนวน 33 ข้อกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จำนวน 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงโดยใช้สูตรครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ 0.78

การทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดเขาวน้อารมณของ Schutte และคณะ(1998) ฉบับภาษาไทยที่แปลและพัฒนาโดยกันตวรรณ มีสมสาร(2544) ไปดำเนินการทดลองใช้ โดยเก็บข้อมูลกับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับรายข้อที่เหลือทั้งหมด(Corrected Item Total Correlation: CITC) พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่า r ต่ำกว่า .214 จำนวนหลายข้อ

2. ผู้วิจัยจึงปรับภาษาของข้อความเพียงเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและนำข้อความทั้ง 33 ข้อ ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบภาษาและความเหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรมไทยพร้อมทั้งแก้ไขในขั้นต้น

3. ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงตามเนื้อหากับต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คนอ่านและทำความเข้าใจ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม ผลที่ได้คือส่วนใหญ่ นิสิตนักศึกษาเข้าใจภาษาที่ใช้ จึงนำไปใช้หาค่าความเที่ยง(Reliability) ได้เท่ากับ .88

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

การทดสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิของคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหา จากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ใน 3 ท่าน

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดลอง (Try out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้วัดได้ค่าความเที่ยง(Reliability) เท่ากับ .88

แบบสอบถามส่วนที่ 3 มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเอง ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยคณะผู้วิจัยคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (หัวหน้าโครงการ) คัดนางค์ มณีศรี วีระพร อูวรรณโณ พรรณระพี สุทธิวรรณ เพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์ และสุภาพรรณ โคตรจรัส (เรียงตามลำดับตัวอักษร) ได้ทำการวิจัยร่วมกันเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนไทยกับกระบวนการสังคมประเพณีของครอบครัวไทยในปัจจุบันที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศในปัจจุบัน(2543) โดยได้สร้างและพัฒนาข้อกระทงตามแนวคิดของ Baumrind ที่ใช้รูปแบบการรายงานตนเอง ซึ่งได้จัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 แบบ คือ

1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม(Authoritarian Parenting Style)
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)

4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style)

ลักษณะแบบวัด

แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูเป็นแบบประเมินค่าลิเคอร์ต(Likert Scale) มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ ไม่ตรงกันเลย ไม่ค่อยตรง ตรงและไม่ตรงพอๆกัน ตรงและตรงมาก ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 99 ข้อ โดยเรียงข้อกระทงของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบคละกัน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบจะประกอบด้วยลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ(Key Word 8) ซึ่งคณะผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานวิจัยและการศึกษาค้นคว้าตามทฤษฎีการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind คณะผู้วิจัยได้พัฒนาข้อกระทงในแต่ละลักษณะคำสำคัญ(Key Words 8) ออกมาเป็นคำถาม ดังนี้

1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) จำนวน 25 ข้อ
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม(Authoritarian Parenting Style) จำนวน 26 ข้อ
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style) จำนวน 23 ข้อ
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style) จำนวน 25 ข้อ

วิธีตอบแบบวัด

ให้ผู้ตอบแบบวัดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วตัดสินใจว่าตรงกับกรกระทำหรือทำที่ของพ่อแม่หรือของผู้ตอบเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคำตอบที่เลือก

หาก <u>ตรง</u> มากสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 5
หาก <u>ตรง</u> สำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 4
หาก <u>ตรงและไม่ตรงพอๆกัน</u> สำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 3
หาก <u>ไม่</u> ค่อยตรงสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 2
หาก <u>ไม่</u> ตรงเลยสำหรับผู้ตอบ	ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 1

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบในกระถงของแบบวัดชุดนี้ คือ 1 ถึง 5 ดังนี้

การกระทำหรือท่าที	ตรงมาก	ตรง	ตรงและ ไม่ตรง พอๆกัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรงเลย
1. พ่อแม่คาดหวังให้ฉันทำตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้	5	4	3	2	1

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่าผู้ตอบเห็นว่าข้อความทางด้านซ้ายมือ "ตรง" กับการกระทำของพ่อแม่ของตน จะได้ 4 คะแนน

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า

การกระทำหรือท่าที	คะแนน (ข้อความทางบวก)	คะแนน (ข้อความทางลบ)
ตรงมาก	5	1
ตรง	4	2
ตรงและไม่ตรงพอๆกัน	3	3
ไม่ค่อยตรง	2	4
ไม่ตรงเลย	1	5

นำคะแนนของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละรูปแบบไปคำนวณเป็นคะแนนมาตรฐาน (Z-score) หากพบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบใดมีคะแนนสูงกว่าอีก 3 รูปแบบอย่างน้อยครั้งหนึ่งของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ให้ถือว่าผู้ตอบได้รับการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบนั้น

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ มีขั้นตอนดังนี้

1. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์และคณะได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารของ Baumrind และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของการศึกษา คณะผู้วิจัยได้ทำการสัมมนาร่วมกันเพื่อสร้างและพัฒนาแบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดูจำนวน 5 ครั้ง
2. คณะผู้วิจัย(จากข้อที่ 1)ได้เรียบเรียงข้อกระถงเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบให้สอดคล้องกับทฤษฎีของ Baumrind และปรับให้มีความสอดคล้องกับกระบวนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทยที่ได้ศึกษาจากงานวิจัยที่ทำระหว่างปี 2528-2542
3. คณะผู้วิจัยโครงการและผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา 6 คน ได้สัมมนาร่วมกันเพื่อพิจารณาข้อกระถงในแต่ละด้านของแบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งได้สรุปข้อกระถงเป็นด้านละ 16 - 32 ข้อ รวมเป็นข้อกระถงทั้งสิ้น 104 ข้อ

4. คณะผู้วิจัยนำแบบสำรวจที่ประกอบด้วยข้อกระทง 104 ข้อ ไปทดสอบหาค่าความตรงและค่าความเที่ยงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่จำนวน 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จังหวัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม จำนวนระดับชั้นละ 150 คน โรงเรียนละ 300 คน รวมเป็นนักเรียน 600 คน

5. คณะผู้วิจัยหาความตรงของแบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดูโดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) พบว่าข้อที่มีนัยสำคัญต่ำ จึงพิจารณาตัดข้อกระทงออกไปจำนวน 5 ข้อ เหลือข้อกระทง 99 ข้อที่มีค่านัยสำคัญสูงสุดในแต่ละด้าน

6. คณะผู้วิจัยหาความเที่ยงของแบบสำรวจการอบรมเลี้ยงดูโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค(Cronbach) ของคำสำคัญ 32 ประการในแต่ละรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งได้ค่าดังที่เสนอในตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ(Keyword 8) จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 รูปแบบ

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบ ดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)	1.1 Demands	0.40
	1.2 Rules/ Regulation/ Discipline	0.66
	1.3 Rule Enforcement	0.51
	1.4 Warmth/ Affection/ Support	0.78
	1.5 Bi-Directional and Clear Communication	0.65
	1.6 Encouraging independence & Individuality	0.50
	1.7 Right of Both Parent and Child)	0.40
	1.8 Reward > Punishment	0.58
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่		0.86

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)	2.1 Strong Demand	0.59
	2.2 Absolute Sets of Standards	0.72
	2.3 Value of Obedience	0.68
	2.4 Less Nurturant	0.68
	2.5 Discouraging Bi-Directional	0.72
	2.6 Suppressing Child Independence and Individuality	0.43
	2.7 Biased in Favor of Parental Needs	0.61
	2.8 Threat and Punishment	0.58
	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)	3.1 Avoid Making Demands	0.59
	3.2 Few Rules/ Limits	0.41
	3.3 Tolerate and Accepting Immature Behavior Without Parental Restraint	0.63
	3.4 Moderate Nurture / Less Involved	0.36
	3.5 Child Dominated Communication	0.58
	3.6 Allow Immature and Responsible Decision Making	0.48
	3.7 Biased in Favor of Child Needs	0.43
	3.8 Little Punishment	0.43
	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
4.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style)	4.1 Undemanding	0.38
	4.2 No Rules/ Ignoring	0.58
	4.3 Neglect/ Maltreatment	0.63
	4.4 Emotionality Detached	0.64
	4.5 Infrequent Communication	0.58
	4.6 Allow Child Independence Without Parental Support	0.50
	4.7 Biased in Favor of Parental Needs	0.66
	4.8 Physical and/ or Psychological Abuse	0.62
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง		0.89

การทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีข้อกระทงจำนวน 99 ข้อไปทดลองใช้กับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน อ่านและทำความเข้าใจเพื่อตรวจสอบความเข้าใจภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม ผลที่ได้คือ ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษาเข้าใจภาษาที่ใช้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริงจำนวน 55 คน เพื่อหาค่าความเที่ยง(Reliability)

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดลอง(Try out)กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 55 คน ดังนี้

1. ค่าความเที่ยงของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละด้าน

1.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.81

1.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม(Authoritarian Parenting Style) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94

1.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)

มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.88

1.4 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved Parenting Style)

มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.92

2. ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาและค่า CITC ของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Keywords 8) ของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ เสนอในตารางที่ 2.4 ดังนี้

ตารางที่ 2.4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ(Keyword 8) จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 รูปแบบ

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)	1.1 Demands	0.46
	1.2 Rules/ Regulation/ Discipline	0.67
	1.3 Rule Enforcement	0.73
	1.4 Warmth/ Affection/ Support	0.72
	1.5 Bi-Directional and Clear Communication	0.65
	1.6 Encouraging independence & Individuality	0.41
	1.7 Right of Both Parent and Child)	0.55
	1.8 Reward > Punishment	0.54
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่		0.81

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)	2.1 Strong Demand	0.73
	2.2 Absolute Sets of Standards	0.74
	2.3 Value of Obedience	0.73
	2.4 Less Nurturant	0.75
	2.5 Discouraging Bi-Directional	0.78
	2.6 Suppressing Child Independence and Individuality	0.48
	2.7 Biased in Favor of Parental Needs	0.69
	2.8 Threat and Punishment	0.54
	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)	3.1 Avoid Making Demands	0.58
	3.2 Few Rules/ Limits	0.43
	3.3 Tolerate and Accepting Immature Behavior Without Parental Restraint	0.64
	3.4 Moderate Nurturant / Less Involved	0.63
	3.5 Child Dominated Communication	0.73
	3.6 Allow Immature and Responsible Decision Making	0.55
	3.7 Biased in Favor of Child Needs	0.56
	3.8 Little Punishment	0.47
	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style)	4.1 Undemanding	0.41
	4.2 No Rules/ Ignoring	0.65
	4.3 Neglect/ Maltreatment	0.68
	4.4 Emotionality Detached	0.70
	4.5 Infrequent Communication	0.46
	4.6 Allow Child Independence Without Parental Support	0.61
	4.7 Biased in Favor of Parental Needs	0.56
	4.8 Physical and/ or Psychological Abuse	0.74
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง		0.92

การทดสอบความตรง (Validity) มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind ซึ่งพัฒนาโดยคณะผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับการพิจารณาหาค่าความตรงของเนื้อหาจากการสัมมนาร่วมกันจำนวน 5 ครั้ง เพื่อให้มีความสอดคล้องตรงกันของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ ตามแนวคิดทฤษฎีของ Baumrind รวมทั้งมีการพิจารณาปรับแก้ไขให้มีความสอดคล้องกับกระบวนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทย

แบบสอบถามส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

ผู้วิจัยใช้แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith ฉบับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-Esteem Inventory, Adult Form (1984)) ซึ่งสร้างขึ้นโดย Coopersmith (1984) เป็นแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับบุคคลที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป โดยใช้รูปแบบการรายงานตนเอง

ลักษณะแบบวัด

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบมาตราประมาณค่า(Rating Scale) โดยมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่ารายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 25 ข้อ

วิธีตอบแบบวัด

ขอให้อ่านข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ แล้วพิจารณาว่าแต่ละข้อ เหมือน หรือ ไม่เหมือนตัวผู้ตอบ แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในคำตอบที่ท่านเลือก ไม่มีคำตอบที่ "ถูก" หรือ "ผิด" ฉะนั้นกรุณาตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และโปรดตอบทุกข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความ	คำตอบ	
	เหมือนตัวฉัน	ไม่เหมือนตัวฉัน
1. โดยทั่วไปไม่ค่อยมีอะไรจะสนใจฉัน	✓	

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่าผู้ตอบเห็นว่าข้อความทางด้านซ้ายมือ เหมือนกับการกระทำของตน จะได้ 1 คะแนน

เนื่องจากแบบวัดนี้มีลักษณะรายงานตนเองทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นจึงแบ่งลักษณะการให้คะแนนดังนี้

ข้อความทางบวก หากตอบว่า "ใช่" ได้ 1 คะแนน หากตอบว่า "ไม่ใช่" ได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อที่ 1, 4, 5, 8, 9, 14, 19, 20

ข้อความทางลบ หากตอบว่า "ไม่ใช่" ได้ 1 คะแนน หากตอบว่า "ใช่" ได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อที่ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24, 25

การคิดคะแนนรวมการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้รวมคะแนนที่ได้ทุกข้อ $\times 4 = 100$ ดังนั้นคะแนนเต็มที่เป็นไปได้ของแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง คือ 100 คะแนน

การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ

Stanley Coopersmith(1984) ได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือมีขั้นตอน ดังนี้

Coopersmith ได้สร้างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ฉบับคือ ฉบับนักเรียน (School Form) ฉบับสั้น(School Short Form) และฉบับผู้ใหญ่(Adult Form)

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนได้มีผู้ศึกษาค่าความเที่ยง โดยการตรวจสอบความคงที่ภายในกับนักเรียนเกรด 5, 9, 12 รวม 600 คน ได้ค่า .81 .86 และ .80 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในจากการศึกษากับนักเรียนเกรด 4-8 จำนวน 7,600 คน สูงถึง .87- .90 ส่วนความตรงได้ทดสอบกับนักเรียนเกรด 4-8 จำนวน 7,600 คน ได้ผลยืนยันความตรงตามโครงสร้างทฤษฎี

Coopersmith ได้นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนมาดัดแปลงและสร้างเป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 25 ข้อ มีการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนกับแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น ได้ค่า .86 ต่อมามีการดัดแปลงภาษาและสถานการณ์ในข้อกระทงของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น เป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ เพื่อให้เหมาะสมกับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป มีการศึกษากับนักเรียนไฮสกูลและนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 647 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ แล้วหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองฉบับ ได้ค่าสหสัมพันธ์สูงถึง .80 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith ทั้ง 3 ฉบับวัดในสิ่งเดียวกัน

สุรางค์รัตน์ คงศรีและณัฐนันท์ คงคาหลวง ได้พัฒนาเครื่องมือดังนี้

1. สุรางค์รัตน์ คงศรีและณัฐนันท์ คงคาหลวง ได้แปลแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่(Adult Form)ของ Coopersmith(1984) พร้อมทั้งพิจารณาความเหมาะสมตามวัฒนธรรมไทย และนำข้อคำถามที่แปลจำนวน 25 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบภาษาและพิจารณาความเหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรมไทย พร้อมทั้งแก้ไขในขั้นต้น
  2. นำแบบวัดที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วตรวจสอบความตรงตามเนื้อหากับต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ
  3. นำแบบวัดที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและผู้ใหญ่วัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 18-35 ปี จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน(Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค(Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .82
- การทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith(1984) ฉบับผู้ใหญ่ที่แปลและพัฒนาโดย สุรางค์รัตน์ คงศรีและณัฐนันท์ คงคาหลวง ไปดำเนินการทดลองใช้ โดยเก็บข้อมูลกับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับรายข้อที่เหลือทั้งหมด(Corrected Item Total Correlation: CITC) พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่า r ต่ำกว่า .165 จำนวน 1 ข้อ เมื่อดำเนินการปรับแก้ไขข้อคำถามที่มีค่า r ต่ำแล้ว ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามไปหาค่าความเที่ยง(Reliability) ได้เท่ากับ .87

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

การทดสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) แบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) โดยสุรางค์รัตน์ คงศรีและณัฐนันท์ คงคาหลวงได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาจากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 ใน 3 ท่าน

การทดสอบความเที่ยง(Reliability) โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดลอง (Try out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ซึ่งได้ค่าเท่ากับ .87

แบบสอบถามส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามวัดความเครียด

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดความเครียด Depression Anxiety Stress Scales(DASS) เป็นแบบสอบถามสำหรับวัดระดับความเครียดในด้านความซึมเศร้า และความวิตกกังวลของผู้ป่วยและบุคคลทั่วไป (Antony, Bieling, Cox, Enns, & Swinson, 1998) โดยงานวิจัยดังกล่าวได้มีการวิเคราะห์ปัจจัยเปรียบเทียบ DASS ฉบับเต็มกับมาตรวัดฉบับย่อ Depression Anxiety Stress Scale-21(DASS-21) และพบว่า DASS-21 มีข้อดีหลายประการ อาทิเช่น มีจำนวนข้อน้อยกว่า มีโครงสร้างปัจจัยที่ชัดเจนกว่า ทั้งยังพบว่ามีค่าความเที่ยงสูงใกล้เคียงฉบับเต็ม(DASS-21 $\alpha = .91$, DASS-42 $\alpha = .95$) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้มาตรวัดความเครียดเฉพาะส่วนที่ใช้วัดความเครียด(DASS - Stress Scales) จากมาตรวัดฉบับย่อ (DASS-21) ฉบับภาษาไทยที่แปลโดยรองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2544) มาใช้ แบบสอบถามมีข้อกระทงทั้งสิ้น 7 ข้อ โดยลักษณะข้อคำถามเป็นการวัดกลุ่มอาการเครียด เช่น ความตึงเครียด ความโกรธฉุนเฉียว การสงบใจลงได้ยาก และแนวโน้มที่จะมีการตอบสนองในลักษณะที่เกินกว่าเหตุต่อสถานการณ์ตึงเครียด

ลักษณะแบบวัด

แบบวัดความเครียด เป็นแบบประเมินค่าลิเคิร์ต (Likert Scale) มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ คือ ไม่ใช่ฉันแน่นอน ใช่ฉันในบางเวลา ใช่ฉันในเวลาส่วนใหญ่และใช่ฉันมากที่สุดหรือเกือบตลอดเวลา ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 7 ข้อ

วิธีตอบแบบวัด

ให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อตรงกับลักษณะของตัวท่านได้ดีที่สุดแล้ว
ขีดเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

- 0 = ไม่ใช่ฉันแน่นอน
1 = ใช้นั้นในบางเวลา
2 = ใช้นั้นในเวลาดังส่วนใหญ่
3 = ใช้นั้นมากที่สุดหรือเกือบตลอดเวลา

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบในกระถงของแบบวัดชุดนี้ คือ 0 ถึง 3 ดังนี้

1. ฉันเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว	0	1	✓	3

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่าผู้ตอบเห็นว่าข้อความทางด้านซ้ายมือ "ใช้นั้นในเวลาดังส่วนใหญ่" กับการกระทำของตนเอง จะได้ 2 คะแนน

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า

ความบ่อยครั้งของความเครียด	ระดับคะแนน
ไม่ใช่ฉันแน่นอน	0
ใช้นั้นในบางเวลา	1
ใช้นั้นในเวลาดังส่วนใหญ่	2
ใช้นั้นมากที่สุดหรือเกือบตลอดเวลา	3

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดลอง (Try out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ซึ่งได้ค่าเท่ากับ .78

แบบสอบถามส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามวัดการเผชิญปัญหา

ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาของรัทนีย์ แก้วคำศรี (2545) ซึ่งพัฒนามาจากแบบสำรวจตนเองของ สุภาพรรณ โคตรจรัส(2539) และสุภาพรรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล

(2545) ซึ่งวัดการเผชิญปัญหาของบุคคล ซึ่งได้พัฒนามาจากทฤษฎีความเครียดของ Lazarus and Folkman (1984) แบบวัดการเผชิญปัญหาของ Carver, Scheier and Weintraub (1989) และแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Frydenberg and Lewis (1993) แบบสำรวจตนเองนี้เป็นแบบวัดสำหรับรายงานตนเอง โดยแบ่งการเผชิญปัญหา 3 รูปแบบ ประกอบด้วยกลวิธีการเผชิญปัญหา 18 วิธี โดยการเผชิญปัญหาแต่ละแบบประกอบด้วยการเผชิญปัญหาดังนี้

1. การมุ่งจัดการกับปัญหา ประกอบด้วยกลวิธีการเผชิญปัญหา 9 วิธี ดังนี้
  - 1.1 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา(Active Coping)
  - 1.2 การวางแผน(Planing)
  - 1.3 การทำงานหนักและความสำเร็จในงาน(Work Hard and Achieve)
  - 1.4 การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง(Suppression of competing Activities)
  - 1.5 การชะลอการเผชิญปัญหา(Restraint Coping)
  - 1.6 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต(Positive Reinterpretation and Growth)
  - 1.7 การยอมรับ(Acceptance)
  - 1.8 การหาทางผ่อนคลาย(Relaxation)
  - 1.9 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม(Seek to Belong)
2. การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม ประกอบด้วย การเผชิญปัญหา 2 วิธีดังนี้
  - 2.1 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา(Seeking Instrumental Social Support)
  - 2.2 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ(Seeking Emotional Social Support)
3. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้ ประกอบด้วย การเผชิญปัญหา 7 วิธี ดังนี้
  - 3.1 การปฏิเสธ(Denial)
  - 3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม(Behavior Disengagement หรือ Not Coping)
  - 3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด(Mental Disengagement)
  - 3.4 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว(Keep to Self)
  - 3.5 การตำหนิตนเอง(Self Blame)
  - 3.6 การเป็นกังวล(Worry)
  - 3.7 การระบายออกทางอารมณ์(Focus on Venting of Emotion)

ลักษณะแบบวัด

แบบวัดการเผชิญปัญหา เป็นแบบประเมินค่าลิเคิร์ต (Likert Scale) มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ ทำบ่อยมาก ทำค่อนข้างบ่อย ทำและไม่ทำพอๆกัน ไม่ค่อยได้ทำและไม่ทำเลย ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 55 ข้อ โดยวัดลักษณะการเผชิญปัญหา 3 แบบและแบ่งเป็นมาตรวัดย่อยที่บอกถึงการเผชิญปัญหา (Coping Strategies) 17 ด้าน ดังนี้

1. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem focused Coping) เป็นด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ประกอบด้วยการเผชิญปัญหา 8 ด้าน รวม 27 ข้อ ดังนี้

1.1 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา(Active Coping)และการวางแผน(Planing) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความพยายามในการลงมือแก้ปัญหา เพื่อจัดการกับสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียด รวมทั้งวางแผนไปสู่การจัดการกับปัญหา รวม 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 12, 29, 38 และ 45

1.2 การทำงานหนักและความสำเร็จในงาน(Work Hard and Achieve) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความขยันหมั่นเพียร การทำงานหนักเพื่อให้ประสบความสำเร็จ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 13 และ 51

1.3 การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง(Suppression of competing Activities) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการระงับสิ่งต่างๆที่จะมารบกวนความสนใจในการเผชิญปัญหา อย่างเต็มที่ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 22, 30 และ 39

1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา(Restraint Coping) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการรอคอยโอกาสที่เหมาะสมแล้วค่อยลงมือแก้ปัญหา รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 14, 31 และ 46

1.5 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต(Positive Reinterpretation and Growth) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการมองปัญหาหรือสถานการณ์ในทางบวก มองหาส่วนดี และเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 3, 23 และ 40

1.6 การยอมรับ(Acceptance) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 4, 32 และ 52

1.7 การหาทางผ่อนคลาย(Relaxation) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการพักผ่อนหย่อนใจ การทำกิจกรรมที่ชอบ รวม 4 ข้อ ได้แก่ข้อ 15, 24, 41 และ 47

1.8 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม(Seek to Belong) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการเอาใจใส่และการให้ความสำคัญกับสัมพันธภาพ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 5, 33 และ 53

2. การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Seek) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหา โดยอาศัยแหล่งสนับสนุนต่างๆ ประกอบด้วยกลวิธีการเผชิญปัญหา 2 ด้าน รวม 8 ข้อ ดังนี้

2.3 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา(Seeking Instrumental Social Support) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการขอความช่วยเหลือจากแหล่งต่างๆ เพื่อให้การแก้ปัญหาบรรลุผล รวม 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 6, 16, 21, 25 และ 42

2.4 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ(Seeking Emotional Social Support) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการพยายามพูดระบาย เพื่อขอกำลังใจ และความเห็นอกเห็นใจ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 7, 17 และ 34

3. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาด้านที่แสดงถึงความไม่สามารถที่จะจัดการกับปัญหาได้ โดยแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาแบ่งได้เป็น 7 ด้าน รวม 20 ข้อ ดังนี้

3.1 การปฏิเสธ(Denial) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการปฏิเสธความจริงที่เกิดขึ้น รวม 2 ข้อ ได้แก่ข้อ 8 และ 48

3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม(Behavior Disengagement หรือ Not Coping) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการล้มเลิกความพยายามในการจัดการกับปัญหา รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 18, 43 และ 55

3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด(Mental Disengagement) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการลดความกดดันทางอารมณ์โดยไม่คิดถึงปัญหา หรือคิดว่าปัญหาจะคลี่คลายไปได้เอง รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 9, 26 และ 35

3.4 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว(Keep to Self) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการไม่เปิดเผยความรู้สึกต่างๆให้ผู้อื่นรู้ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 10, 19 และ 49

3.5 การตำหนิตนเอง(Self Blame) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการโทษตนเองว่าตนเองผิดและเป็นต้นเหตุของปัญหา รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 27, 36 และ 44

3.6 การเป็นกังวล(Worry) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความกังวลในเรื่องต่างๆ รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 11, 37 และ 50

3.7 การระบายออกทางอารมณ์(Focus on Venting of Emotion) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการหาวิธีการระบายออกอย่างไม่ถูกวิธี และบางครั้งกลับทำให้ปัญหาเพิ่มมากขึ้น รวม 3 ข้อ ได้แก่ข้อ 20, 28 และ 54

วิธีตอบแบบวัด

ให้ผู้ตอบอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงว่าคนส่วนใหญ่จะทำหรือคิดอย่างไร ทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องตามลำดับความมากน้อยที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ไม่มีคำตอบใด "ถูก" หรือ "ผิด"

- 1 = ไม่ทำเลย หมายถึง โดยทั่วไปฉันจะไม่ทำเช่นนั้นเลย
 2= ไม่ค่อยได้ทำ หมายถึง โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นบ้างเล็กน้อย
 3= ทำและไม่ทำพอกๆกัน หมายถึง โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นในปริมาณปานกลาง
 4= ทำค่อนข้างบ่อย หมายถึง โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นเป็นส่วนมาก
 5= ทำบ่อยมาก หมายถึง โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นเป็นประจำ

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบในกระถงของแบบวัดชุดนี้ คือ 1 ถึง 5 ดังนี้

วิธีการใช้	ทำบ่อย มาก	ทำค่อนข้าง บ่อย	ทำและไม่ ทำพอกๆ กัน	ไม่ค่อย ได้ทำ	ไม่ทำเลย
0.ฉันระบายความรู้สึกออกมา	5	4	3	2	1

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่าผู้ตอบเห็นว่าข้อความทางด้านซ้ายมือ "ทำค่อนข้างบ่อย" กับการกระทำของตนเอง จะได้ 4 คะแนน

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า

คำตอบ	หมายถึง	คะแนน
1 = ไม่ทำเลย	โดยทั่วไปฉันจะไม่ทำเช่นนั้นเลย	1
2= ไม่ค่อยได้ทำ	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นบ้างเล็กน้อย	2
3= ทำและไม่ทำพอกๆกัน	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นในปริมาณปานกลาง	3
4= ทำค่อนข้างบ่อย	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นเป็นส่วนมาก	4
5= ทำบ่อยมาก	โดยทั่วไปฉันจะทำเช่นนั้นเป็นประจำ	5

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดการเผชิญปัญหาของ รัชนีย์ แก้วคำศรี (2545) ที่ได้ดำเนินการพัฒนาแบบวัดการเผชิญปัญหามาจากแบบสำรวจตนเองของ สุภาพรณ โคตรจรัส (2539) และ สุภาพรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล (2545) ซึ่งได้มีการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

1. รัชนีย์ แก้วคำศรี ศึกษาแบบสำรวจตนเองของ สุภาพรณ โคตรจรัส(2539) และ สุภาพรณ โคตรจรัสและ ชุมพร ยงกิตติกุล(2545) รวมถึงศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเผชิญปัญหาทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขร่างข้อกระทงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

2. เมื่อศึกษาแบบวัดที่เกี่ยวกับการเผชิญปัญหาแล้ว ผู้วิจัย(จากข้อ 1) จึงคัดเลือกข้อกระทงได้ทั้งสิ้น 92 ข้อ แบ่งเป็นแบบสอบถาม ฉบับ A และฉบับ B อย่างละ 46 ข้อ และสลับข้อความแต่ละด้านให้คละกัน จากนั้นนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 – 4 จำนวนแบบละ 50 คน เพื่อปรับภาษาและคัดเลือกข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับรายข้อที่เหลือทั้งหมดในแต่ละด้าน(Corrected Item Total Correlation) สูงในแต่ละด้าน ด้านละประมาณ 2-5 ข้อ รวมแล้วได้ข้อความในแบบวัดทั้งหมด 55 ข้อ

3. นำข้อกระทงไปทดลองใช้กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 118 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค(Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .82 ค่า ความเที่ยงการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาเท่ากับ .85 ค่าความเที่ยงการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ.84 และค่าความเที่ยงการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงเท่ากับ.75

คุณภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

การทดสอบความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) รัชนิย์ แก้วคำศรี นำข้อกระทงของแบบวัดจำนวน 92 ข้อมาแบ่งออกเป็น 2 ฉบับคือ ฉบับ A และฉบับ B อย่างละ 46 ข้อ และสลับข้อความแต่ละด้านให้คละกัน จากนั้นนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 – 4 จำนวนแบบละ 50 คน นำมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อในแต่ละด้านกับคะแนนรวมข้อที่เหลือทั้งหมดในแต่ละด้าน(Corrected Item Total Correlation) ปรากฏว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในช่วง 0.23 ถึง 0.71

จากนั้นทดสอบค่าที (t-test) ด้วยวิธีการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มคะแนนสูง และกลุ่มคะแนนต่ำ ร้อยละ 27 จากการทดสอบค่า t จึงสามารถคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงคือมีค่า $t > 0.66$ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งค่า t ของแบบวัดฉบับนี้มีค่าอยู่ในช่วง 1.71 ถึง 15.02 ได้ข้อกระทงทั้งหมดของแบบวัดการเผชิญปัญหาฉบับจริงจำนวนทั้งสิ้น 55 ข้อ

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ด้วยการนำแบบสอบถามไปทำการทดลอง (Try out)กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบจริง โดยประชากรกลุ่มนี้เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 60 คน ซึ่งได้ค่าดังนี้

ตาราง แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของแบบวัดการเผชิญปัญหา ทั้ง 3 รูปแบบดังนี้

รูปแบบการเผชิญปัญหา	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
1. แบบมุ่งจัดการกับปัญหา	.90
2. แบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	.80
3. แบบหลีกเลี่ยง	.84

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อขออนุมัติหนังสือจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยต่างๆในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสืออนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปขออนุญาตเก็บข้อมูลกับนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 9 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดเชาวน์อารมณ์ แบบวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แบบวัดความเครียดและแบบการเผชิญปัญหาไปให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกทำ
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจความสมบูรณ์ แบบสอบถามที่มีความเรียบร้อยสมบูรณ์ จะถูกนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาตรวจให้คะแนนแล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้มีดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) เพื่อสรุปข้อมูลที่ได้จากการศึกษามารายยลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง เช่น สถิติร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย(X)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. สถิติวิเคราะห์(Analysis Statistics) หาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์อารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเครียดและการเผชิญปัญหา โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

รูปแบบการนำเสนอข้อมูล

1. แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r)ของคะแนนเชาวน์อารมณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเครียดและการเผชิญปัญหา โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง
2. แสดงผลความสัมพันธ์ของคะแนนเชาวน์อารมณ์กับปัจจัยคัดสรรต่างๆ ด้วยวิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ(Multiple Regression Analysis) โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง